

داوری اندوهناک ولی امیدوار است

آقای کلباسی ایشتری بیشترین سهم را در انتشار کتاب داشتند همچنین مقدمه ای که آقای عبدالکریمی برای کتاب نگاشتند بسیار بااهمیت است. این مقدمه نشان می دهد که فکر دکتر داوری در حال تبدیل شدن به یک سنت قوی فلسفی است. کسانی که دکتر داوری را می شناسند، می دانند که وی از چنددهه پیش اساتید فلسفه را به تفکر درباره وضع فلسفه و تفکر دعوت می کرد ولی اغلب استادان مشغول تدریس و به این هشدار بی توجه بودند. داوری از همان ابتدا می آموخت که درباره وضع تفکر و فلسفه باید اندیشید و جزو نادر متفکرانی است که فلسفه را برای توصیف اوضاع ایران معاصر در نظر گرفته است.

اگر ایران را یک واحد فرهنگی تلقی کنیم از نظر تفکر وضع بهتر و ممتازی دارد اما باید پرسیم که متفکران ایرانی چه کردند؟ چه نسبتی باهم دارند؟ آیا متفکران ایرانی به مرحله ای رسیدند که با پذیرش اختلاف نظرهای یکدیگر و تنوع لزوم مشارکت و کنار هم قرارگرفتن را بپذیرند؟ به عقیده من امروز خرد جمعی در حال پریشانی است و ما در مفهوم ساختن شرایط خود دچار مشکل هستیم. ما امروز در حالی احساس بحران می کنیم که فرهنگ جهانی در حال بحران است. به گفته دکتر داوری ما فرهنگ خود را در گذشته غرب جستجو می کنیم و زمان ما زمان بیگانگی است. چون افقی وجود ندارد. داوری متفکری کم نظیر است که صدها صفحه کتاب نوشته اما کمتر هیجان شخصی را در آثار او می بینیم. برخی به موضوع جایگاه در تفکر پرداخته اند پس ضروری است که پرسیم داوری در مقام تفکر کجا ایستاده است؟ امروز لازم است بیشتر از گذشته همدلانه باهم گفتگو کنیم و درصدد شنیدن صدای همدیگر باشیم و بتوانیم مسائل فرهنگی متفکران برجسته را بررسی کنیم. وظیفه همه ما است که مهر و شفقت را پیشه کنیم چون فرهنگ ایران فرهنگ آشتی و سازگاری است. داوری اردکانی، متفکری است که از آثارش بوی مهر می آید و برای گفتگو روی گشوده دارد. به نظرم وقت آن رسیده که اهل فلسفه و فکر بیش از گذشته به نقش خود در آنچه پدید آمده فکر کنند. : سراسر کتاب داوری در این ۳-۴ سال اخیر بوی اندوه می دهد. آیا این اندوه را نشانه ای برای نزول برکات بدانیم؟ حکم وجود و تفکر، حکم امیدواری است. داوری اندوهناک ولی امیدوار است. «گله خرد» بیش از همه حکایت دغدغه های متفکر معاصر ما دکتر داوری اردکانی است